

При срѣщата му тѣ исчезвахъ, испарявахъ се, който-знай-какъ и дѣ, животѣ бѣгахъ отъ него, като отъ единъ чумавъ, улицата пустеше.

Той срѣщна сродници, братя даже: кръвта въ тѣхъ не проговори, и тѣ отминахъ!

Нѣколко пѣти само той се осмѣли да протѣгне рѣка, която увисна на въздуха.

Той се чувствуваше самъ, чужденецъ, уединенъ, като въ безмълвието на гроба срѣдъ тая людна столица. Той чувствуваше, че го обикаля една мъртва атмосфера, радоститѣ и тжгитѣ на челоувѣчеството не прониквахъ до него прѣзъ тая дебела стѣна отъ ледъ и прѣзрение, той присѣтствовахъ, отверженъ и непричастенъ, на хармонията на живота.

Въ тая страшна тишина той ожѣднѣ за челоувѣчески гласъ обърнатъ къмъ него. Той би съ радость чулъ думитѣ:

— Подлецъ! Прѣдатель! Мерзавецъ!

Но той нѣмѣ ни единъ пѣтъ това свирѣпо удоволствие.

Да, той ги чуваше, но изъ въздуха нѣкакъ, въ пространството, тѣ ехтахъ въ далечинитѣ на хоризонта, тѣ брѣмчахъ близко нѣкѣдѣ, въ главата му! Той виждаше хиледитѣ невидими погледи гнѣвно устремлени срѣщу него, юмруцитѣ въ негодовани стиснати, устата съ отвращение искривени, като да пустнатъ възъ него единъ потопъ отъ храчки.

Той се давеше въ единъ потопъ отъ позоръ.

Тогава той се обезкуражи.

Съвѣстѣта, като хиена, която рѣфа алчно сплутитѣ мѣса на труповетѣ, които разравя, заглосга и закѣса съ остритѣ си зѣби сърдцето на тоя нравственъ трупъ.

Настанахъ ужаснитѣ страдания.
